

GRIMS HUND

(Sägen från Blekinge)

Det sades att en sjörövarhövding vid namn Grim hade sitt gömställe på Verkö i forna dagar. Han efterlämnade en stor skatt, med bland annat ett runpytt svärd, gömt någonstans i öns underjordiska grottor.

En fru Celandershjelm, som ägde en gård på ön, fick för sig att utforska de mystiska grotterna, trots de avskräckande historierna om gasar, monstrem och annat fanstyg. Hon var då tjugo år, mycket orädd och mycket äventyrlig. Drängarna band ett rep runt midjan på sin matmor och firade sedan ner henne i avgrunden. Först kunde hon inte se någonting, men plötsligt lystes mörkret upp av ett skarpt sken som avslöjade högst oväntade och obehagliga hemligheter. Strax under henne låg en stor flat häll. På denna stod en präktig kista och på denna satt en monstros hund - enligt Celandershjelmskan själv en korsning mellan en schäfer och en varg. Långa eldkvastar stod ut ur näsborrarna på djuret och en silversked låg mellan dess tänder. Framför kistan låg en stor döds-kalle, kanske Grims egen, som grinade ikapp med bestens dreglande käftar. Den hemska synen fick slutligen den tappra unga kvinnan att dåna, och drängarna drog upp henne.

Hundvidundret var allmänt känt bland de andra öborna. När stormen tjöt sa folket att det var "Grims hund" som ylade, men ytterligare andra förklarade att grotterna var fulla med giftiga ångor som orsakade alla möjliga hemska syner.

